

Barbara Scholten

Hockeyhobbels
en
kunstgrasknieën

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Dit boek gaat over mij en over meer

7

Ken je dat gevoel dat dingen je soms overkomen? Leuke en minder leuke dingen. Zomaar, voor je er erg in hebt, is het gebeurd. Sta je in de winkel met je moeder om een nieuwe trui uit te zoeken en haal je zelf een rode uit het rek, heeft je moeder opeens al een roze voor je gekozen en afgerekend. Terwijl je helemaal niet van roze houdt. Mag je met gym op school kiezen wat je gaat doen, ben je opeens bij korfbal ingedeeld omdat je te laat je hand opstak bij basketbal. Vraag je zo'n mooi mobieltje met touchscreen voor je verjaardag, krijg je de gebruikte mobiel van je moeder die al een half jaar in de kast lag. Daar gaat dit boek over. En over mij en over meer.

Zoals over mijn hartsvriendinnen Jip, Bo en Lola. O ja, en over hockey natuurlijk.

Ik heet Falderie. Wel een beetje een rare naam, maar dat komt door mijn vader. Hij was de kluts kwijt toen hij mij ging aangeven bij het gemeentehuis.

'We hadden afgesproken dat ze Valerie zou gaan heten,' blèrde mijn moeder door het huis, toen mijn vader zijn fout had opgebiecht. Mijn vader maakt normaal nooit fouten, hij is juist heel precies en gestructureerd. Maar toen ik werd geboren gebeurde er iets onverklaarbaars en eenmaligs – zelfs mijn naam overkwam me en is geen keuze geweest. Bij mijn broertjes Koen en Tom is het wel goed gegaan. Gelukkig maar, anders waren mijn vader en moeder nu vast niet meer samen.

Mijn moeder heeft al een paar keer geroepen dat ze wegloopt als het niet gaat zoals zij wil dat het gaat. Als ik zo zou zijn als mijn moeder, zou ik de hele dag roepen dat ik wegliep, omdat bij

mij bijna niets gaat zoals ik bedacht had, het gebeurt gewoon. Daarom zit ik ook op hockey.

8 Jip, een van mijn drie hartsvriendinnen, zat al een paar jaar op hockey. Het was een koude maar stralende zaterdag in oktober en ik ging een keer mee om te kijken naar een wedstrijd. Het team van Jip had te weinig speelsters en Nelli, de moeder van Jip, trok mij een wit shirt aan, pakte een stick uit de dug-out en opeens zat ik op hockey. Het ging best goed als je bedenkt dat ik het voor het eerst deed. De scheidsrechter floot wel vaak tegen mij omdat ik de bal met de bolle kant van de stick raakte, op mijn voet kreeg of oppakte. Dat laatste deed ik omdat er viezigheid op zat, die ik ervan af wilde vegen met mijn shirt. Dat deed ik één keer en nooit weer – ik schrok me rot toen een meisje van de tegenstander mij een duw gaf, in mijn oor tetterde of ik helemaal gek was geworden en vervolgens de bal uit mijn handen trok. Gelukkig was Jip in de buurt en die gaf haar een por met haar stick, waardoor dat kind de rest van de wedstrijd uit mijn buurt bleef. Op hockey leerde ik Lola en Bo kennen, zij zaten net als Jip in meisjes E1.

Lola moest van Jackie, haar moeder, op een teamsport omdat Lola denkt dat de wereld om haar draait. Een teamsport kan dan soms helpen om ervoor te zorgen dat je anders tegen dingen aan gaat kijken, heel af en toe ook eens aan een ander denkt en iets van een ander aanneemt, hadden haar ouders gezegd. Volgens mij heeft het niets geholpen; Lola speelt nooit de bal af in de cirkel, ook al staat een ander vrij voor het doel, maar dat kan natuurlijk nog veranderen. Lola zegt precies wat ze denkt en ze lacht het hardst om haar eigen grappen. Misschien had dit boek beter over Lola kunnen gaan. Maar dat is nu te laat, want het gaat over mij en over meer.

Bo komt uit een echte hockeyfamilie. Haar opa hockeyde, haar vader heeft in het Nederlands elftal gespeeld en de moeder van Bo staat elk weekend achter de bar in het clubhuis. Bo heeft drie oudere broers die hockeyen van wie er twee in een districtsteam zitten. Bo zit op hockey omdat iedereen in haar familie hockeyt, maar ook omdat ze later zangeres of presentatrice wil worden, net als Fatima met die moeilijke achternaam. Ik denk dat Bo dat wel kan worden, ze heeft ook een dubbele achternaam en lang blond haar dat ze voor de wedstrijd in een paardenstaart doet. Mijn bruine haar kan net in een staartje maar na twee minuten hangt de helft uit het elastiekje. Bo heeft, zoals ze zelf zegt, een brede interesse. Ze naait haar eigen kleding, ze speelt saxofoon, ze verslindt boeken, ze houdt van kletsen en ze vindt het fijn als mensen haar aardig vinden. Dat laatste is niet zo heel moeilijk, omdat Bo namelijk heel aardig is.

Bo vindt het erg belangrijk dat ze er goed uitziet. Tijdens de wedstrijd houdt ze het liefst haar armbanden om en haar gouden oorringen in, maar dat mag niet van Nelli, want dat is levensgevaarlijk. Nelli is de moeder van Jip dus en coach van ons team en handenarbeidjuf, maar vooral een heel aardige moeder omdat ze héél veel goed vindt. Veel meer dan mijn moeder. Dat is niet zo raar, want mijn moeder is behoorlijk streng. Voor mijn broertjes is dat heel lastig, want zij zijn de beste klierkoppen van de hele wereld.

Mijn broertjes zitten niet op hockey. 'Hockey is voor tutjes,' zeggen ze. Ik ben het daar helemaal niet mee eens, want ik vind mijzelf en mijn vriendinnen geen hockeytutjes. Koen en Tom spelen voetbal. Eigenlijk hebben zij niets met mijn verhaal te maken maar ik noem ze toch, want het zijn wel mijn broertjes.

Nog even over Jip, want daar heb ik nog weinig over verteld. Jip woont twee keer naast mij. Beneden woont ze met Nelli, twee

honden en drie katten. Boven woont ze met Kees, haar vader. Kees en Nelli zijn niet meer samen maar wonen nog wel bij elkaar, nou ja, boven elkaar. Toen Kees en Nelli een paar jaar geleden uit elkaar gingen, wilden ze dat Jip daar zo min mogelijk last van had en besloten ze van hun huis twee woningen te maken, zodat Jip elk moment van de dag bij haar vader of haar moeder kon zijn. Kees heeft op de bovenverdieping een keuken en een voordeur gemaakt. En op de begane grond, waar Nelli woont, heeft hij een badkamer gebouwd. Om de scheiding officieel te maken is de trap in huis gesloopt en heeft Kees een nieuwe trap buitenom getimmerd. Als ik naar Jip ga, kijk ik eerst beneden op nummer 24A en als ze daar niet is, loop ik de trap op naar 24B. Mijn moeder noemt het een vreemde toestand en vindt het echt niet kunnen, maar het gaat er toch om wat Jip ervan vindt? Zij moet er wonen en zij vindt het een prima oplossing. Jip vindt een heleboel prima, omdat ze bijna altijd doet waar ze zin in heeft, zegt waar ze zin in heeft en eet waar ze zin in heeft. Het lijkt mij heerlijk om Jip te zijn. Over Jip zou ik een heel boek kunnen schrijven. Maar dat kan niet, want het gaat over mij en over meer.

Ik vraag me vaak af waarom ik hun hartsvriendin ben. Ik weet het antwoord niet. Ik weet wel hoe ik hun vriendin ben geworden. Gewoon... per ongeluk.